

[Henry Christensen.]

om den generelle forhøjelse af lønmodtagerfradraget. Mon man ikke af det sidste kan lære, at man i ansvarlig politik bør kæde skattelettelse og dækning sammen, også hvad angår tidspunktet for beslutningen?

Herudover vil en skattereform, også under forudsætning af skattefradragets ophævelse, kræve et yderligere provenu fra andre kilder, men det vil kunne blive væsentligt mindre, og venstre vil derfor godt være med til at forhandle om dets tilvejebringelse — også ud over det, som vi alle sammen så let kan interessere os for: de omtalte spilleautomater, den enarmede tyv.

Må jeg om beregningerne i finanslovforslaget fra november måned sige, at disse vel også må justeres nu på grundlag af de oplysninger, der i dag eller i den kommende tid kan foreligge. Specielt tror jeg, at indtægterne fra de bestående afgiftslove er underbudgetterede. Dertil kommer, at de fremtidige skatteprocenter ved gennemførelse af en samtidighedsskat skal sættes i forhold til de forventede større indkomster, hvorfor der også i den omstændighed ligger en betydelig udligningsmulighed.

Hvis regeringen nu ville bekvemme sig til at følge vor opfordring om nedfrysning af merværdiafgiften — og jeg tror, hverken regeringen eller vi ville høste utak for en sådan beslutning — ville man kunne koncentrere sig om den øvrige skattereform og samtidig undgå raketpolitikken. Vi ved, at regeringen, som nævnt i et tilsyneladende uskyldigt ændringsforslag, har foreslået skattefradragetsreglen afskaffet. Dette er ikke venstres politik; vi har ønsket skattefradragetsreglen bevaret. Dens helt åbenbare fordel er dens betydning som generel hindring for en endnu voldsommere indkomstbeskatning; dens ulempe — hvad vi naturligvis ikke har bestridt — er de tekniske vanskeligheder, den har skabt for skattesystemets udformning med høje marginalskatter m. v. Vi er også klar over eksistensen af det politiske flertal, der uden om venstre er indstillet på skattefradragetsreglens ophævelse. Hvad er da det naturlige krav, som folketinget og herunder mit parti må stille til regeringen? At den opfylder sin parlamentariske forpligtelse til som forhandlings-

grundlag at fremlægge et udarbejdet forslag med de skatteskalaer, der følger af skattefradragetsreglens bortfald, og det skatte-loft til erstatning for skattefradragetsreglens bremse, som socialdemokratiet forud for valget afgav løfte om til den danske vælgerbefolkning.

Må jeg have lov til at citere, hvad undervisningsminister K. B. Andersen sagde i fjernsynsudsendelsen søndag aften før folketingsvalget:

„Vi“ — det var socialdemokratiet og regeringen — „vil møde med et forslag, der virkelig betyder et skatte-loft, som vi ikke hidtil har haft, nemlig for almindelige indtægter og for mellemindkomster, og ikke bare det, som bl. a. konservative holder så voldsomt fast på: den beskyttelse, der gælder, skal vi sige de seks-cifrede tal.“

Lad nu den sidste polemik ligge — det var jo undervisningsministeren, der udtalte sig på regeringens vegne. Men udtalelsen var klar nok: et klart løfte til hele den danske vælgerbefolkning fra regeringens repræsentant og bakket op af selveste statsministeren i samme udsendelse. Må jeg have lov til at spørge: er det egentlig ikke for ringe af socialdemokratiet, når man tager dette partis størrelse, dets besiddelse af regeringsmagten og dets åbenbare løfte i betragtning, at det nu har stillet sig på det standpunkt ikke at ville komme med det lovede forslag? Er det mon virkelig SF, man er blevet så bange for?

Vi har selvfølgelig også i venstre gjort os visse forestillinger. Meget taler for den tankegang, der også ligger bag det radikale forslag om en form for udskrivningsskala, som lægger forskellige, men indbyrdes afhængige lofter over de forskellige indkomstgrupper.

I diskussionen om loft og fradragetsregel er en eventuel ophævelse af skattefradragetsreglen for statskatter dog én ting, en helt anden ting er de kommunale skatter. Her er vi i venstre ganske enige med det radikale venstre i dets oplæg om, at fradragetsreglen for de kommunale indkomstskatter må bevares, i hvert fald så længe den i øvrigt højst tiltrængte reform af byrdefordelingen mellem stat og kommune og refusionsreglerne ikke er gennemført. Det er der to stærke grunde til.